

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **M. B.**, bývajúcej v G., proti povinnému **M. B.**, bývajúcemu v G., zastúpeného JUDr. P. M., advokátom v B., **o vymoženie 6 638,78 eur a ďalšie trovy exekúcie, o návrhu povinného na odklad exekúcie a na zastavenie exekúcie**, ktorá vec je vedená na Okresnom súde v Galante pod sp.zn. 20 Er 293/2007, na dovolanie povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 17. júna 2009, sp. zn. 23 CoE 83/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave zo 17. júna 2009, sp. zn. 23 CoE 83/2009 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta uznesením z 8. apríla 2009, č.k. 20 Er 293/2007-29 zamietol návrh povinného na odklad exekúcie a zastavenie exekúcie, vedenej pred súdnym exekútorom Ing. Mgr. I. R., pod sp. zn. EX X.. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že Exekučný poriadok v ustanovení § 56 ods. 1, 2 a 8 presne špecifikuje, pre ktoré dôvody je možné povoliť odklad exekúcie. Mal za to, že skutočnosť uvádzané povinným v návrhu na odklad exekúcie (že došlo k vzájomnému započítaniu pohľadávok v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka) však v tomto prípade nie je možné považovať za spôsobilé pre rozhodnutie o povolení odkladu exekúcie. Rovnako zamietol aj jeho návrh na zastavenie exekúcie, nakoľko v konaní nezistil dôvody na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku.

Na odvolanie povinného, čo do výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie a návrhu na odklad exekúcie, Krajský súd v Trnave uznesením zo 17. júna 2009, sp. zn.

23 CoE 83/2009 jeho opravný prostriedok ako neprípustný podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v danej veci súd nezastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku, ako bolo navrhnuté, ale návrh na zastavenie exekúcie zamietol v zmysle ustanovenia § 202 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona (Exekučného poriadku), ak tento osobitný zákon neustanovuje inak a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhaní súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona. Zo znenia ustanovenia § 58 ods. 4 a § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ Exekučného poriadku ustálil, že zákon tu taxatívne uvádza, v ktorých prípadoch je možné podať odvolanie. V predmetnej veci návrh povinného na zastavenie exekúcie bol zamietnutý, nie zastavené konanie a preto s poukazom na ustanovenie § 202 ods. 2 O.s.p. nie je možné podať odvolanie proti rozhodnutiu, ktorým bol takýto návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie povinný z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., nakoľko v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., a to podľa § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukazoval na tú skutočnosť, že Exekučný poriadok v § 58 ods. 4 pripúšťa odvolanie proti rozhodnutiam uvedeným v ustanovení § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/, odvolanie je pritom prípustné v závislosti od dôvodu, pre ktorý bola exekúcia zastavená. Z hľadiska prípustnosti tohto opravného prostriedku podľa uvedeného ustanovenia je právne irelevantné, či odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie alebo proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Ak súd uznesením zamietne návrh na zastavenie exekúcie, je odvolanie tiež prípustné, ak sa v návrhu uplatňovali dôvody v zmysle § 58 ods. 4 Exekučného poriadku. V nadväznosti na uvedené poukázal na obsah návrhu na zastavenie exekúcie, v ktorom uplatnil dôvod v zmysle § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku. Pokiaľ teda odvolací súd jeho procesne prípustný opravný prostriedok, smerujúci proti uzneseniu o zamietnutí tohto návrhu odmietol ako neprípustný, odňal mu možnosť pred súdom konať. Navrhol preto napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Oprávnená sa k dovolaniu povinného nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr to, či jeho opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak sa ním napáda zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Povinným je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania, teda rozhodnutie, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., či len na skúmanie existencie vady dovolateľom priamo namietanej (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia

procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej, alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným). So zreteľom na dovolateľom tvrdenú procesnú vadu, zameral sa osobitne na otázku splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Za takýto postup, odnímajúci účastníkovi konania možnosť pred súdom konať a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia, treba považovať aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v prípade, že podmienky pre takéto rozhodnutie neboli splnené. O takýto prípad v danej veci ide.

Z ustanovenia § 57 ods. 1 písm. f/ zákona č. 233/1995 Z.z. (ďalej len Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov vyplýva, že exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané.

Proti rozhodnutiu podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ je prípustné odvolanie (§ 58 ods. 4 Exekučného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na tú skutočnosť, že od účinnosti novely, vykonanej zákonom č. 280/1999 Z.z. možno podať odvolanie proti niektorým uzneseniam, ktorými sa rozhodovalo o návrhu (alebo aj bez návrhu) na zastavenie exekúcie. Pritom je právne irelevantné, či sa návrhu na zastavenie exekúcie vyhovel alebo nie. Odvolanie proti uzneseniu o zastavení exekúcie je prípustné v závislosti od dôvodu, pre ktorý bola exekúcia zastavená (§ 58 ods. 4 Exekučného poriadku). Ak súd uznesením zamietne návrh na zastavenie exekúcie, je odvolanie tiež prípustné, ak sa v návrhu uplatňovali dôvody, uvedené v § 58 ods. 4. O odvolaní proti uzneseniu, ktorým sa vyhovel (nevyhovel) návrhu na zastavenie exekúcie, rozhoduje podľa všeobecných procesných pravidiel krajský súd.

Z obsahu spisu vyplýva, že exekučné konanie začalo dňa 26. marca 2007 a povinný v návrhu na zastavenie exekúcie (č.l. 11 spisu) uplatňoval ako dôvod ustanovenie § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku.

Pokiaľ preto odvolací súd jeho opravný prostriedok odmietol ako neprípustný podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., odňal mu možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Výskyt niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. je vždy zo zákona dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu, vydanému v konaní touto vadou postihnutom. Zároveň je tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v takom konaní nemôže byť považované za správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené, napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. januára 2010

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Emília Kišacová